

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐτά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐτάμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδηπότε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 19 Σεπτεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 42

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Χωρὶς οὔτε νὰ ὑποφύσεται ποτέ
τῆς ποῖδς ἦταν στὴν πραγματικότητα
ἔ ψευτο λιθουανὸς ἔμπορος, τοῦ πρό-
τεινε, ἀφοῦ τὸ κοριτσάκι ἦταν τόσο
ἀδιάθετο, νὰ τὸ πάρῃ αὐτὴ μαζί τῆς
τώρα ποὺ θ' ἀποδιβάζοταν στὴν Ἀ-
γία Ἐλένη, γὰρ τὴν θὰ ἦταν ἀδύνατο
νὰ ἐξακολουθήσῃ
τὸ ταξίδι τοῦ ὡς
τὸ Ἀκρωτήρι, ὅ-
που φανταζόταν
ὅτι διευθυνόταν ὁ
δῆθεν πατέρας
τῆς.

Ἡ μητέρα τοῦ
Πάτρικ ἦταν πο-
λὺ καλὴ καὶ ἡ
Κάτια εἶχε κερ-
δίσει τὴν ἀγάπη
τῆς. Μὲ ἐξαιρε-
τικὴ λεπτότητα
παρακάλεσε τὸν
κόμητα νὰ δεχθῇ
τὴν πρότασίν τῆς·
ἡ Κάτια θὰ ἦταν
γι' αὐτὴν μιὰ πο-
λύτιμη συντρο-
φιά, καὶ ὁ πατέ-
ρας τῆς θὰ τὴν
ἐπαίρνε πίσω ὅ-
ταν θὰ ξαναγύριζε στὴν Ἀγία Ἐλένη.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὅλες αἱ δυ-
σκολίες ἐξομαλύνονταν. Ὁ κ. Μον-
τάρκν δέχθηκε τὴν πρότασιν χωρὶς
νὰ φέρῃ σπουδαῖες ἀντιρρήσεις, καὶ
εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν εὐγενικὰ κυ-
ρία γιὰ τὴν πρότασίν τῆς.

Ὁ Πάτρικ βρισκόταν στὸν ἑβδομο
οὐρανό. Τί ὥρα!α ποὺ θὰ περνοῦσε
στὴν Ἀγία Ἐλένη μαζί μὲ τὴν και-
νούργια του φιληνάδα!

Τὸ πῶς δύσκολο ἦταν νὰ δεχθῇ ἡ
Ἱδία ἡ Κάτια αὐτὴ τὴ λύση. Ἐπρε-

πε ὁ συνταγματάρχης νὰ χρησιμο-
ποιήσῃ, ὅλη τὴν πειστικότητά του
καὶ τὴ διπλωματία του. Μπήκε λοι-
πὸν στὴν καμπὴν τῆς μικρῆς ποῦ
μισοκοιμόταν.

Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας ἀνοίξε
τὰ μάτια τῆς.

— Εἶσαι καλύτερα τώρα, παιδάκι
μου; ρώτησε ὁ κόμης
πιάνοντάς τῆς τὸ χέρι.
Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ πυ-
ρετός ἐπέσε.

— Αἰσθάνουμαι πολὺ

«Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας σηκώθηκε καὶ χαιρέτησε
τὴν Κάτια σὰν τέλειος τζέντλεμαν».

καλύτερα, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἐκεί-
νη προσπαθώντας νὰ τοῦ χαμογελά-
σῃ: Ὅχι μὴν νὰ κατεβῶ στὴ βάρ-
κα. Ἀπόψε εἶδα ἓνα φρικτὸ ὄνειρο:
Εἶδα πὼς μ' ἀφήνατε ἐπάνω στὸ
καράβι.

— Ἦούχασε, ἀγάπη μου. Τὸ εἶδες
στὸν ὕπνο σου. Σὲ μισή ὥρα θὰ βγῇς
στὴν ξηρά. Αἰσθάνεσαι ὅμως ἀρκετὰ
καλὰ τὸν ἑαυτὸ σου ὥστε νὰ μ' ἀκού-
σης καὶ νὰ μὲ καταλάβῃς; Πρέπει νὰ
σοῦ μιλήσω γιὰ σοβαρὰ ζητήματα—
συνέχισε χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

Ὑποσχέσου μου πὼς θὰ μὲ ὑπακού-
σῃς χωρὶς συζήτηση.

Ἡ Κάτια τὸν βεβαίωσε πὼς θὰ
κάνῃ ὅ,τι τῆς πῇ.

— Ὅχι βγῇς ἀπὸ τὸ πλοῖο μὲ τὴν
λαϊδὴ Ὁ Ντόνοβαν. Ἡ εὐγενικὴ κυ-
ρία εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ προσφερ-
θῇ νὰ σὲ κρατήσῃ κοντὰ τῆς ὅσο ἐγὼ
θὰ λείπω.

— Πῶς, κι' ἐσεῖς; πρόφερε ἡ Κάτια.
Ὁ συνταγματάρχης ἔβαλε τὸ δά-
κτυλο στὸ στέμα.

— Σοῦτ' εἶπε. Σώπασε!

Τὴν κοίταξε στὰ μάτια γιὰ νὰ τῆς
δώσῃ νὰ καταλάβῃ καλύτερα τὰ λό-
για του:

— Εγὼ θὰ συνεχίσω τὸ ἐμπορικὸ
μου ταξίδι πρὸς
τὸ Ἀκρωτήρι
τῆς Καλῆς Ἑλ-
πίδος μαζί μὲ
τὸν ὑπηρέτη μου.
Θὰ σὲ πάρω στὸ
γυρισμό. Στὸ διά-
στημα αὐτὸ ἐσὺ
θὰ μείνῃς στὴ
βίλλα τῶν Ὁ-
Ντόνοβαν. Ὁ κύ-
ριος Ὁ Ντόνοβαν,
ἐξ αἰτίας τῆς ὑ-
πηρεσίας του, βρί-
σκεται σὲ στε-
νὲς σχέσεις μὲ
τὸν συνταγματάρ-
χη Γουίλνις, τὸν

διοικητὴ τῆς Ἀγίας Ἐλένης. Ἰσως
ἡ λαϊδὴ Ὁ Ντόνοβαν σὲ παρουσιάσει
στὴ γυναῖκα του καὶ στὴν κόρη του.
Δίχως ἄλλο θὰ ἴδῃς κάποτε καὶ τὸν
στρατηγὸ Βοναπάρτη.

— Κατάλαβα, εἶπε σοδραὶ ἡ Κάτια.

— Πρόσεξε καλὰ. Μπορεῖ κοντὰ
του νὰ συναντήσῃς καὶ μερικὰ πρό-
σωπα ποὺ θὰ σοῦ εἶναι γινώριμα. Σοῦ
ἀπαγορεύω νὰ τ' ἀναγνωρίσῃς. Κάνε
ὥσάν νὰ μὴν τὰ εἶχες ξαναῖδε ποτέ
σου. Ἡ σωτηρία τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν ἐχεμύθειά σου.

— Σύμφωνα. Θά κάνω όπως μου είπατε και θά περιμένω... την επιστροφή σας—πρόσθεσε έμφρακτικά.

—Ωραία, Κατιούσκα, είσαι έξυπνο κοριτσάκι. Μπορώ να βασίζομαι στην έξυπνάδα σου και στη φρόνησή σου. Είμαι βέβαιος πως δεν θά κάνης ποτέ καμιά δόλεθρια άνοησία.

Ο συνταγματάρχης της έκανε άκομη μερικώς συστάσεις και τέλος της είπε:

— Δεν μπορώ να σου πω περισσότερα, θησαυρέ μου. Φοβάμαι μήπως μās άκούση κανείς. Μην άνυπομονής, μη στενοχωρηθής καθόλου. Δεν θά σε ξεχάσω. Θά τå κανονίσω έτσι ώστε να σου στέλνω νέα μου και να σου δίνω τακτικά οδηγίες τί να κάνης.

Με τå λόγια αυτά έφυγε. Η Κάτια γεμάτη καμάρι και περηφάνεια για την έμπιστοσύνη που της έδειχναν, πλάθοντας κιόλας με τό μυαλό της ένα σωρό σχέδια, σηκώθηκε με δυσκολία, ντύθηκε βιαστικά και έτοιμάστηκε για την αποδίδασή της.

Η αποδίδαση παρουσίασε άρκετες δυσκολίες.

Τό λιμάνι ήταν γεμάτο κόσμος.

Η Κάτια, καθισμένη επάνω σ' ένα βουνό από κιώτικα, περίμενε κατάχλωμη τη σειρά της. Τέλος παρουσιάστηκε η λαίδη Ό. Ντόνοβαν. Τη συνώδεε ο πλοίαρχος του καραβιού που είχε τσακίσει την μέση του στις υποκλίσεις και τις χαιρετούρες.

—Α, να λοιπόν κι' η καινούργια μου κόρη, είπε η λαίδη αντικρύζοντας την Κάτια. Είμαι ένθουσιασμένη που θά σε πάρω μαζί μου, αγαπητή μου μικρούλα.

—Κι' εγώ είμαι πολύ συγκινημένη από την καλосύνη σας, κυρία, άπάντησε τό κοριτσάκι. Άν δε λυπόμουν τόσο πολύ που άποχωρίζομαι τόν πατέρα μου, θά ήταν άπερίγραπτη η χαρά μου που έρχομαι μαζί με σας.

Η καλή κυρία την χάιδεψε στο μάγουλο κι' ύστερα στράφηκε προς τόν συνταγματάρχη:

—Καλήν άντάμωση, κύριε. Θά σας παραδώσω την κορούλα σας «σώα και άβλαβή» και έντελώς γερή, έλλιψω. Έλα, Κατερίνα, άποχαιρέτησε τόν πατέρα σου και άς κατεβαίνουμε.

Ο κόμης έσφιξε την Κάτια στην άγκαλιά του.

—Νå θυμάσαι αυτά που σου είπα, της ψιθύρισε σι' αὐτή. Κανείς δεν πρέπει να υποψιασθῇ ποιά είσαι. Άν δῆς τόν Αυτοκράτορα, κάνε του ένα νόημα για να καταλάβῃ πως θέλεις να μείνης άγνωστη. Πρέπει να είσαι μουγγή, άλλ' όχι κουφή ούτε

τυφή. Μην άφίνης τίποτε να σου ξεφεύγῃ. Και τώρα, πήγαινε στο καλό, παιδί μου.

Παρακολούθησε τη βάρκα που άπομακρυνόταν κι' ύστερα γύρισε προς τόν Βερέζινα, που στεκόταν άμίλητος στο πλευρό του.

—Και τώρα ή σειρά μας, είπε. Θά βγοῦμε έξω την νύχτα, όταν πέσει τό σκοτάδι. Θά πετύχουμε άραγε;

—Φτάνει να θέλουμε, συνταγματάρχη μου, άπάντησε ό γρεναδιέρος.

Σ' αυτό τό διάστημα ή βάρκα είχε φθάσει στην άποβάθρα. Ο ταγματάρχης Ό Ντόνοβαν ένας ώραιος άνδρας με συμπαθητικό πρόσωπο, περιμένα τούς ταξιδιώτες.

Η γυναίκα του τού έξήγησε πως βρέθηκε και με μιå καινούργια κόρη, κι' ό συνταγματάρχης χαμογέλασε στην Κάτια, που στεκόταν δειλιασμένη και της ευχίθηκε τό καλώς ώρισες.

Άνέδθηκαν σι' άμάξι. Σύμφωνα με τήν συνήθεια τών κρεολών, ένας άράτης έτρεχε κοντά στα άλογα. Η Κάτια, ζαλισμένη άκόμη και συγκινημένη, δεν είχε όρεξη να κοιτάξῃ γύρω της. Βρήκε όμως πως ή Άγία Έλένη ήταν ένα πολύ θλιβερό μέρος. Και της πόνεσε ή ψυχή της όταν σκέφθηκε πως ό Αυτοκράτωρ βρισκόταν εκεί δέσμιος για δόγκληση τη ζωή του. Στην άκρη κάθε βράχου γύρω γύρω στην άκτή ήταν στημένο κι' από ένα κανόνι. Ο αίχμαλτος ήταν καλά φυλαγμένος. Πως θά μπορούσε ποτέ να φθάση κανείς κοντά του;

Με τις σκέψεις αυτές ζαλίστηκε τόσο πολύ, που τήν έπιασε νύστα και χωρίς να τό καταλάβῃ άποκοιμήθηκε. Όταν άνοιξε τå μάτια της, είδε πως βρισκόταν ξεπλωμένη σ' ένα μαλακό κρεβάτι μέσα σε μιå άπλή έπιπλωμένη κάμαρα. Τό λευκό χέρι της λαίδης Ό Ντόνοβαν της χάιδεψε τό μέτωπο και με άρμονική φωνή της μωρμούριζε σι' αὐτή της:

—Κοιμήσου, κοριτσάκι μου. Έγώ σε φυλάω.

Η Κάτια ξανάκλεισε τå μάτια της και βυθίστηκε πάλι στον ύπνο.

Η νεαρή συνομήτρια δεν ήταν τώρα παρά ένα πουλάκι πεσμένο από τό κλουβί του. Καλῶς που είχε ξαναβρεί ένα άσυλο.

Όσο είχε νυχτώσει έντελως. Ο κόμης Μοντάρκ κι' ό έπποκόμος του, καθισμένοι στο κατάστρωμα, περιμένα την κατάλληλη στιγμή. Με τη βοήθεια του πλοίαρχου που ήταν μέλος της ίδιας μουσικής εταιρείας, οι δύο Γάλλοι θά έβγαιναν κι' αὐτοί στη στεριά με τη σειρά τους.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο,ΤΙ ΔΕ ΘΑ ΓΙΝΗ

Η πόρτα θά κτυπήσῃ δυνατά.

—Τάκ! Τάκ! Τάκ!

Η Βιολέτα θά τρέξῃ, θάνοίξῃ.

Ο πατέρας!

Ναί, ό πατέρας θά είναι. Και θ' άγκαλιάσῃ τη Βιολέτα, θά τη σηκώσῃ ψηλά, θά τη φιλήσῃ πολύ πολύ, στα μαλλιά, στα μάγουλα, στα χέρια. Ο πατέρας θά είναι, σάν θά χτυπήσῃ ή πόρτα, τότε που θά χτυπήσῃ δυνατά, με πόντο δυνατά. Κι' όλο τό πρόσωπό του θά γελά και θά είναι κατακόκκινο. Η μαμμή θά γελά κι' αὐτή και θά γίνῃ άμέσως καλά. Θά σηκωθῇ απ' τό κρεβάτι. Θά τῆς περάσουν όλα, όλα.

—Έμαθα να γράφω, μπαμπά. Τό ξέρεις; Και με τό κοντήλι και με τό μολύβι γράφω. Νå, για κοίτα δω. Και με τό μελάνι! Τώρα μαθαίνω και με τό μελάνι.

Θά ξεφύγῃ μιå ή Βιολέτα απ' τå χέρια τού πατέρα και θά τρέξῃ στην σάκκα. Νå την, κρεμασμένη στο χερούλι της πόρτας. Πάντα κεί βρίσκεται ή σάκκα, πάντα κεί τη βάζει ή Βιολέτα, για να μην τρέχει πέρα-δώθε να την βρῇ, σάν θά χτυπήσῃ ή πόρτα δυνατά και θά έρθῃ ό μπαμπάς. Θά ξέρῃ που θά είναι. Νå την. Και λοιπόν, σάν την άνοίξῃ, τί και τί δὲ θά δῇ ό πατερούλης! Δυό βιβλία, δυό τετράδια και μιå ιχνογραφία. Μάλιστα!

—Όλ' αυτά εῶς τå έγγραφες, παιδάκι μου; Θά ρωτå ό μπαμπάς ξαφνισμένος.

—Ναί, ναί. Έγώ, εῶς, θά τού λέγῃ ή Βιολέτα και θά τού φιλά τå χέρια. Είχαν κάτι τρίχες τό δάχτυλα τού πατερούλη, χå, χå, χå...

—Κι' εῶς, τί σου έφερα; Δὲ με ρώτησες; Θå πῇ ό πατέρας.

Θά γουρλώσει τå ματάκια της.

—Χå, χå, χå!

Πως θά χαχανίσῃ! Θάνέδῃ στην καρέκλα και θά πηδήσῃ από χαρά. Έπειτα θά τρέξουν κι' οι δυό κοντά στη βαλίτσα.

—Γκρίτς, γκράτς, θά κάνει τό κλειδάκι στην κλειδωνιά.

Θά μισοανοίξῃ ή βαλίτσα και πάφ! ένα μεγάλο μπαλόνι θά ξεπεταχτῇ. Θά φέρῃ βόλτες-βόλτες στο δωμάτιο και θά σταθῇ στο ταβάνι. Άχ! τί καλά! Έτσι στάθηκε και στο σχολειό τό μπαλόνι της Νίνης. Η Νίνη έκλαψε. Μå ή Βιολέτα δὲ θά κλάψῃ. Θå γελά. Χå, χå! Τί νόστιμα που στάθηκε τό μπαλόνι!

Ο πατέρας θάνοίξῃ πάλι τη βαλίτσα.

—Νå δῆς, να δῆς, τί άλλο σου έφερα, κορούλα μου, θå πῇ.

Πώ! πώ! Τί και τί δεν έφερε ό μπαμπάς.

Κούκλες, που φωνάζουν, που γελοῦν, που τραγουδοῦν, που μιλοῦν. Καραγκιόζηδες που γουρλώνουν τå μάτια, που φουσκώνουν τå μάγουλα, που κάνουν χίλιες δυό γκριμάτσες και ξεκαρδίζεται κανείς στα γέλια. Σιδηρόδρομους που σφυρίζουν, τρέχουν, φεύγουν και χώνονται κάτω απ' τόν καναπέ και κάτω απ' τό κρεβάτι. Γατάκια που νιαουρίζουν σάν άληθινά, σκυλάκια που γαυγίζουν, ποτικιάκια φοδητισάρικα που πηλαδοῦν και κρύβονται. Τρακατρούκες που όλοένα βρίζ... βρίζ... τράκα τρούκου, φωνάζουν χωρίς ποτέ να χαλοῦν. Θå γεμίσει τό πάτωμα παιχνίδια, θå γεμίσουν οι καρέκλες και τό τραπέζι. Τόσα πολλά θå φέρῃ ό πατέρας.

Κι' έπειτα, τί θå γίνῃ;

Άκουτε.

Έπειτα θ' άρχίσῃ να κατεβαίνῃ τό μπαλόνι, έκείνο τό μεγάλο, που είχε σταθεί στο ταβάνι. Θå κατέβῃ και μόλις σταθεί, πάτ!... θå σπάσῃ ξαφνικά και μιå κουκλίτσα θå προβάλλῃ, μιå πύοσ να σὰς πώ ωραία! Θåχει ξανθå μαλάκια, μάτια γαλανå και θάναί άσπρη, κάτασπρη σάν τό χιόνι. Γι' αυτό και θå τη λένε Χιονούλα.

Χå, χå, χå!... Ναί, ή Χιονούλα θå είναι Η Χιονούλα τού παραμυθισό Θå πέσῃ στην άγκαλιά της Βιολέτας και θå τη φιλήσει πολύ, πολύ. —Περάσανε πια οι μέρες οι κακές, Βιολέτα μου, θå τῆς πῇ, όπως περάσανε και οι δικές μου. Έμένα με σώσανε οι έπτά Νάνοι και σένα θå σε σώσω εῶς.

Λέγοντας αυτά, ή Χιονούλα, τσάφ! θå χτυπήσῃ μιå τå χέρια της κι' όλα θå χαθούν. Όλα, όλα. Και τό τραπέζι τό κουσό, που όλο γέρνει, χύνεται ή μελάνη και μελανώνουνται τå τετράδια της Βιολέτας. Και ή καρέκλα που δεν μπορεί να σταθῇ γερά, γιατί έχει μόνο τρία πόδια. Και τό πάπλωμα τό παλιό που όλο ξεγλιστρά και τå ποδαράκια της Βιολέτας περνούν μέσ' απ' τις τρύπες. Και τό φλυτζάνι της, που έσπασε τό χερούλι του. Και τό ρολόί που στικμάτῃσε πια και δεν δουλεύει. Και ή λάμπα που όλο καπνίζει. Όλα θå χαθούν.

Η Βιολέτα θå βρεθῇ σ' ένα σπιτί ώραιό, καθαρό, στρωμένο με χαλί και με χαλί στον τοίχο. Έτσι θå είναι όμορφα πολύ, όπως στο σπιτί της Νίνης. Η μητερούλα θå φορῇ φόρεμα καλό, χωρίς μπάλωμα και με δαντέλα γύρω στο λαιμό. Τό τραπέζι θå είναι στρωμένο με κάτασπρο τρα-

πεζομάντηλο, ή σούπα θåχνίξῃ στη σουπιέρα, θå μωσκομυρίζῃ στην πιατέλα τό φαγητό, και σ' ένα άλλο πιάτο θå έχει γλυκίσματα περιχυμένα με κόκκινο σιρόπι. Άσπρο ψωμί, μπόλικο, όσο θέλετε, θå είναι πάνω στο τραπέζι. Ο πατέρας θå βγάλῃ απ' την τσέπη του ένα χρυσό ρολόι και θå πῇ:

—Ωρα για φαγητό. Ωραία. Και θå καθήσῃ.

Ναί. Έτσι θå είναι πια στο σπιτί τους. Ίδια κι' άπαράλλαχτα θå γί-

νουνται όλα, όπως στο σπιτί της Νίνης. Ναί, ναί, έτσι θå είναι.

Μå ή μητέρα στενάζει στο κρεβάτι. Η πόρτα; Πότε πια θå χτυπήσῃ αὐτή ή πόρτα δυνατά;

Στενάζει πάλι ή μαυνούλα.

Ο πατέρας λείπει κάπου ένα χρόνο κι' ούτε καν έγραψε.

Η Χιονούλα είναι παραμύθι. Έ, και πως είναι; Τί δηλαδή; Τå παραμύθια δεν βγαίνουν σάν τå όνειρα;

ΙΡΕΙΜ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ'.—Στη θάλασσα

Ο Άλφρέδος άρχισε να σκέπτεται για να βοῇ τίποτ' άλλο. Σκεπτόμουν κι' εῶς. Και, όπως μου συμβαίνει πάντα σχεδόν με τå παιδιά μου, τό ίδιο πράγμα σκεφθήκαμε κι' οι δυό. Τί περίεργο! Έτσι έγινε, αν θυμάστε, και χτες με τη Ροζίνα.

—Θέλω να πάμε στη θάλασσα! φώναξε ό Άλφρέδος.

—Μπράβο! ωραία ιδέα, είπα. Ό,τι έτοιμαζό-

μουν να τό πώ κι' εῶς. «Από τό στόμα μου τό πήρες» καθώς λένε. Τώρα όμως πρέπει να παίξετε μόνοι σας, γιατί εῶς έχω πολλή δουλειά για να σὰς τå έτοιμάσω όλα. Πρέπει να σὰς αγοράσω κοστούμια τού μπάνιου και σανδάλια, να παραγγείλω άμάξι, να ιδώ τί και τί θå πάρουμε μαζί μας, ώ, ένα σωρό πράγματα!

Ο Άλφρέδος έδωσε την είδηση σταδέλφια του κι' ή χαρά ήταν γενική.

Εῶς βγήκα για ναγοράσω τό κοστούμια και τåλλα. Πῆγα σ' ένα μαγαζί κι' αγοράσα δεκάξη ζευγάρια σανδάλια, όχτώ χρωματιστά κι' όχτώ άσπρα. Έπειτα θυμήθηκα πως χρειαζούνταν κουβαδάκια και λισσαράκια.

Τελοςπάντων αγοράσα τόσα πράγματα, ώστε πολλά είπα να τå στείλουν στο σπιτί, γιατί δεν μπορούσα να τå κουβαλώ.

Πόσα πακέτα βόηκα όταν γύρισα! Τå παιδιά με τριγύρισαν. Κι' άρχισαν να δοκιμάζουν παπούτσια, σκουφάκια και κοστούμια.

Ηθελαν να τå φοροῦν και στο ταξίδι. Μå δεν ήταν σωστό. Τους τå έβγαλα και τούς φόρεσα τå καθημερινά τους.

Υστερα άρχισα να τυλίγω και να δένω τå πράγματα που θå παίρναμε μαζί μας. Είχαν τέτοια χαρά κι' άνυπομονησία, που κανένας δεν ήθελε να πάῃ να πλαγιάσῃ. Αὐτό, εῖν' αλήθεια, δεν τό κάνουν ποτέ με μεγάλη προθυμία, µå άπόψε με βασάνισαν πολύ ως να τåποφασίσουν.

—Στå κοεβάτια σας! τούς φώναζα, είναι άγορά. Τå παιδιά δεν κάνουν ναγουπνοῦν. Έπειτα αὐτοί πρέπει να ξυπνήσετε πρωί.

Έπιτέλους μάκουσαν και πλάγιασαν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Φυσικά, σ' ἐν' ἀνεξάρτητο κράτος ἀγριανθρώπων, ὅπως εἶναι οἱ μαυροί τῆς Γουινέας, δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ εὐνομία, ἐπιβλεψή, ἀστυνομία, δικαιοσύνη. Ὁ βασιλεὺς τοῦ Λοάγκο ἄφινε τοὺς ὑπηκόους του νὰ τὰ βγάζουν πέρα μονάχοι τους. Γι' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ βρεθῇ καταλληλότερος τόπος γιὰ ἓνα ἐγκλημα σὰν αὐτὸ ποὺ ἐσχεδιάσε ὁ Σκούκ μετὰ τὸν Μπορρόζο.

Ὁ Ἀντιφέρ, στὴν τρέλλα του, τὰ ἐνόμιζε ὅλα εὐκολα καὶ δὲν ἀνησυχούσε καθόλου. Ὁ Ζυχέλ ὅμως, γνωρίζοντας τὴν κατάστασιν τοῦ τόπου, φοβόταν πολὺ τὴν πεζοπορία ἐκεῖνη στὰ κροκοδείλια ἀπὸ τὸ Λοάγκο ὡς τὸ Μά-Γιούμπα. Κι' ἔλεγε τοῦ Ζιλδὰς:

— Τὸ ταξίδι μας ἀπὸ τὴ Μασκάτη στὸ Σοχάρ δὲν ἦταν παρὰ ἓνας περίπατος, μιὰ ἐκδρομὴ. Τοῦτο-ἔδω ὅμως... μονάχοι... σ' ἀγριεὶς ἐρημίες...

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Ζιλδὰς, δὲν μπορούμε νὰ κάμουμε κι' ἐδῶ ἓνα καραβάνι ἀπὸ ἰθαγενεῖς;

— Ὁ, περισσότερο ἐμπιστεύομαι τὶς ὕκινες καὶ τοὺς πάνθηρες παρ' αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες!

— Ὑπάρχουν τέτοια θηρία στὸ Λοάγκο;

— Καὶ θηρία, καὶ φαρμακερὰ φίδια, κι' ὅ,τι κακὸ θέλεις!

— Ὁραῖος τόπος, παιδί μου! Ἐδῶ-πέρα βρῆκε νὰ κρυφῇ τὸ θησαυρό του κι' ἐκεῖνος ὁ σκυχωρεμένος... Πῶς θὰ κάμουμε;

Σ' αὐτὴ τὴν ἀνησυχία βρίσκονταν ὁ Ζυχέλ κι' ὁ Ζιλδὰς, ὅταν ὁ Μπέν-Ὀμάρ, κατὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Σκούκ, τοὺς παρουσίασε τὸν Πορτογάλο καπετάνιο, ποὺ τοὺς ἔκαμε τὴν πρότασιν. Τί ἀνακούφιση! Ἀντὶ νὰ πᾶνε διὰ ξηρᾶς, μετὰ πόδια, θὰ πήγαιναν διὰ θαλάσσης μ' ἓνα καλὸ, μεγάλο καὶ αἰγούρο ἐπιτοφόριο. Μὰ ἦταν ἡ σωτηρία! Μπορούσαν ποτὲ νὰ φαντασθῶν πῶς ὁ Μπορρόζο ἦταν παλιὸς γνῶριμος τοῦ Σκούκ, πῶς συναντήθηκαν τυχαῖα στὸ Λοάγκο καὶ τὰ μαγεῖρεψαν οἱ δύο τοὺς ὅπως τὸ ἔκαναν ἄλλοτε καὶ στὴν Αἴγυπτο;

Ὁ καιρὸς ἦταν καλός... Ὁ ἔφταναν σὲ σαρανταχτὸ ὥρες... Τὸ πλοῖο θὰ τοὺς ἐβγαζε στὸ λιμάνι καὶ θὰ πήγαινε στὴ Μπαράκα... Στὸ γυρισμό, θὰ τοὺς ξανάπαιρνε μετὰ τὸ θησαυρὸ γιὰ Λοάγκο. Κι' ἀπὸ ἐδῶ, μετὰ τὸ πρῶτο βαπόρι θὰ γύριζαν στὴ Μασσαλία. Τί ὠραία! Ποτὲ δὲν τοῦ

ἦρθαν πιδ εὐνοϊκὰ τὰ πράγματα τοῦ Πέτρου-Σερβάν-Μαλό. Τύχη μιὰ φορὰ!...

Ὅποτε συζητήσαν καθόλου τὰ ναῦλα ποὺ ζήτησε ὁ Μπορρόζο. Εὐχαρίστως θὰ τοῦ ἔδιναν καὶ τὰ διπλά.

Τὶς δύο ἡμέρες ποὺ ἔμειναν στὸ Λοάγκο, ὁ Ζιλδὰς κι' ὁ Ζυχέλ τὶς χρησιμοποίησαν γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν παλιὰ πόλιν ποὺ λεγόταν καὶ Μπουάλα. Κτισμένη μέσα σὲ δάσος ἀπὸ φοίνικες, δὲν εἶχε παρὰ ἐμπορικά καταστήματα, πρακτορεῖα ἢ γραφεῖα, ποὺ τὰ διατηροῦσαν ξένοι καθε λογῆς—Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Πορτογάλοι, Ἰσπανοί, Ὀλλανδοί—καὶ «χιρουμπένες», καλὸς δὲς καμωμένες ἀπὸ καλὰ καὶ σκεπασμένες μετὰ φύλλα παπύρου. Τὰ κυριώτερα προϊόντα εἶναι σὺκα, μπανάνες, πορτοκάλια, λεμόνια, ῥόδια, «κούδια»—κουκουναὶρες ποὺ ἔχουν μιὰ ἀλευρώδη οὐσία—φουντούκια ποὺ τὰ γαποῦν πολὺ οἱ μαῦροι, καὶ ἀνανάδες. Τὰ δέντρα πελώρια—βαοβάβ, κέδροι, ταμαρίνια, φοίνικες—καὶ τὰ ζῶα πληθὺς—χοῖροι, ἀγριόχοιροι, ζέβροι, δορκάδες, ἀντιλόπες, ἐλέφαντες.

Στὶς 22 Μαΐου, τὸ πρωῒ, ὁ «Πορταλέγκρος» ἦταν ἑτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ. Μὲ τὰλλα ἐμπορεύματα, εἶχε φορτώσει κι' ἔξω πελώριους ἐλέφαντες, ποὺ τοὺς ἀρξίστασι στὸ ἀμπάρι «τοῦ πλάτους». Δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ φορτώνεται τόσο πολὺ ἓνα πλοῖο ἐκατὸν πενήντα μόνο τόνων ἐκινδύνευε ἡ ἱσορροπία του. Ἀλλὰ ὁ «Πορταλέγκρος» ἦταν ἀρκετὰ πλατὺς, εἶχε δύο κατάρτια σὲ ἀνάλογη ἀπόστασιν τὸ ἓν ἀπὸ τὰλλα, ἔβγαζε παντὶ τετράγωνο, δὲν ταξίδευε παρὰ μετὰ οὐριο ἀνεμο, κι' ἂν δὲν ἔτρεχε πολὺ, ἦταν καμωμένος γιὰ μιὰ ἀκίνδυνον ἀκτοπλοία.

Στὶς ὀκτώ, ἔκαμε παντὶ. Οἱ ἐπιβάτες ὅλοι στίς θέσεις τους: ὁ Ἀντιφέρ μετὰ τὸν Ζαμπουκό, ὁ Ζιλδὰς μετὰ τὸν Ζυχέλ, κι' ὁ Σκούκ μετὰ τὸν ἀγαπητὸ του συμβολαιογράφου.

Οἱ ναῦτες ἦταν καμμιὰ δωδεκαριά, οἱ περισσότεροι Πορτογάλοι. Τὰ μοῦτρα τους δὲν ἄρσαν πολὺ τοῦ Ζυχέλ καὶ τὸ εἶπε τοῦ Ζιλδὰ. Ἀλλ' αὐτὸς ἀποκρίθηκε πῶς μετὰ τὴ φοβερὴ ζέστη ποὺ ἔκανε, δὲν μπορούσε νὰ κρίνῃ κανένας τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ «φάτσα» τους, κι' ἐπειτα τί τ' σούρμω περιμέναν νὰ ἴδουν σ' ἓνα καράβι τῆς Γουινέας;

Τὸ ταξίδι ἄρχισε, τὸ θέαμα τῶν ἀκτῶν ποὺ περνοῦσαν ἦταν θαυμά-

σιο· δάση καταπράσινα, ἀπὸ τὶς ριζιμιές ὡς τὶς κορυφές τῶν βουνῶν· ποταμῆκια ποὺ ἡ ζέστη τῶν τροπικῶν δὲν κατόρθωνε νὰ ξεράνῃ, καὶ ποὺ κάθ' ἓνα μίλλι· ἔσχιζαν τὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ χυθοῦν στὴ θάλασσα· πουλιὰ μεγάλα καθε λογῆς, παγῶνια, καμηλοπούλια, πελεκάνοι, ποὺ ἐμφύχωναν τὰ ὠραία τοπεῖα καθὼς καὶ κοπάδια ἀπὸ χαριτωμένες ἀντιλόπες καὶ ἄλλες, μεγάλα ἐλάφια μετὰ πλατιά κέρατα.

Ἐβλεπαν ἀκόμα καὶ πελώριους ἱπποπόταμους—κι' ὁ Ζιλδὰς νὰ λέγῃ ἓνα σωρὸ ἀστεῖα γιὰ τὴν «κορμωστασιά» τους ποὺ ἔμοιαζε λίγο μετὰ τὴ δική του—καθὼς καὶ πιθήκους, ποὺ πηδοῦσαν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μετὰ στριγγές φωνές καὶ κωμικοὺς μορφαρισμούς.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ ἦταν ἀκίνδυνα, ἂν οἱ ταξιδιώτες μὴ ἀναγκάζονταν νὰ πᾶνε στὸ Μά-Γιούμπα διὰ ξηρᾶς· ὅχι ὅμως κι' οἱ πάνθηρες ἢ τὰ λιοντάρια, ποὺ ἔβλεπαν καθε τόσο νὰ ἐξορμῶν ἀπὸ τὶς λόχμες κι' ἀκουγαν, μόλις ἐβράδυαζε, τὰ οὐρλιάσματα καὶ τοὺς βρυχηθμούς τους. ποὺ ἔκαναν τοὺς ἐλέφαντες, στὸ βάθος τοῦ ἀμπαριῦ, νὰ νησυχῶν καὶ νὰ γρυλλίζουν. Ἀν τοὺς ἔπιανε κανένας πνευκός, κι' ὁρμούσαν νὰ φύγουν, κι' ἔσπαζαν μετὰ τὸν ὄγκο καὶ τὴ δύναμή τους τὰ πλευρά τοῦ καραβιοῦ.

Πέρασαν τέσσερις ἡμέρες. Τίποτα ἔκτακτο δὲν ἦρθε νὰ διακόψῃ τὴ μονοτονία αὐτῆς τῆς ἀκτοπλοίας. Ὁ καλὸς καιρὸς βρατοῦσε, ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια κι' ὁ Μπέν-Ὀμάρ καμμιὰ ἐνόχληση δὲν εἶχε. Μὰ κι' ὁ Ζιλδὰς δὲν ἐπίστευε ποτὲ πῶς ἓνα θαλάσσιο ταξίδι μπορούσε νὰ εἶναι τόσο ἥσυχο. Τοῦ φαινόταν σὰ νὰ ταξίδευε μετὰ τὴν «Ὁραία Ἀμαλία» στὸ Ράνση.

Στὶς 27 τοῦ μηνός, μετὰ τὴν ἀνατολή, ἀφροῦ πέρασε τὸ ἀκρωτήρι Μπαντὰ, τὸ καράβι βρέθηκε εἰκοσι μίλλια μακριὰ ἀπ' τὸ Μά-Γιούμπα. Ὁ Ζυχέλ τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Μπέν-Ὀμάρ, ποὺ τοῦ τὸ εἶπε ὁ Σκούκ, ποὺ κι' αὐτοῦ τοῦ τὸ εἶπε ὁ Μπορρόζο...

Τὸ βράδυ λοιπὸν θὰ ἔφταναν στὸ μικρὸ λιμάνι. Ἀπὸ τῶρα ἡ ἀκτὴ βαθυβύθωνε, σχηματίζοντας ἓνα πλατὺ ὄρμος, ποὺ στὸ βάθος του κρυβόταν τὸ χωριό. Ἀν τὸ νησάκι Νο 2 ὑπῆρχε, κι' ἂν ἡ θέσις του ἦταν στὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος ποὺ κατεῖχαν ὁ Ἀντιφέρ κι' ὁ Ζαμπουκό, στὸν ὄρμον αὐτὸν ἔπρεπε νὰ φάξουν γιὰ νὰ τὸ βροῦν. Γι' αὐτὸ οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν ἔπαυαν νὰ σκουπίζουν τοὺς φακούς τῶν κια-

λιῶν τους καὶ νὰ κοιτάζουν τὴ θάλασσα.

Ὁ ἀνεμὸς εἶχε πέσει σχεδὸν καὶ τὸ καράβι προχωροῦσε ἄργα. Στὴ μία ἑκαμψὴν τὸ ἀκρωτήρι Μωτωτί. Μιὰ κραυγὴ χαρᾶς: οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἶχαν ἴδῃ συγχρόνως μιὰ σειρά ἀπὸ νησάκια στὸ βάθος τοῦ ὄρμου. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν βέβαια κι' ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσαν. Ἀλλὰ ποῖ; Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαιναν τὴν ἐπομένη, κάνοντας τὶς ἀναγκαῖες παρατηρήσεις μετὰ τὰ ἐργαλεῖα τους.

Σὲ ἀπόστασιν πέντ' ἔξη μιλίων πρὸς τὰνατολικὰ, φάνηκε τὸ Μά-Γιούμπα μετὰ τὰ φώτεινά του σπιτάκια ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ μετὰ τὶς ψαρόβαρκες ποὺ ἔπλεαν μπροστὰ τοῦ σὰ μεγάλα ἄσπρα πουλιὰ.

Τὶ γαλήνην στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὄρμου! Ὁ ἄλλος πῶς ἦταν λίμνη ἢ βάλτος. Καὶ τί ζέστη! Ὁ Ζιλδὰς ἔσταζε ὁλος...

Ὡστόσο ὁ «Πορταλέγκρος» σιγὰ-σιγὰ προχωροῦσε. Τὰ νησάκια διακρίνονταν ὁλοένα καθαρότερα. Ἦταν ἔξη-ἑπτὰ, ὁλοπράσινα.

Στὶς ἔξη τὸ βράδυ, τὸ πλοῖο περνοῦσε πλάτ' σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀρχιπέλαγος. Ὁ καπετάν Ἀντιφέρ κι' ὁ Ζαμπουκό στέκονταν ὀρθοὶ στὴν πλώρη. Ὁ Σκούκ, ποὺ δὲν μπορούσε πιά νὰ κρύβῃ τὴν ἀνυπομονή του, ἐδικαίωνε μετὰ τὴν στάση του τὶς ὑποφῆες τοῦ Ζυχέλ...

Κοίταζαν μετὰ προσοχὴ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ νησάκια, ὅταν ἄξαφνα τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ κουνιέται ἄτακτα, δυνατὰ καὶ παρὰ ξένα. Ὁ Μπέν-Ὀμάρ, χλωμός, ἔπεσε κάτω βρογγώντας, κι' οἱ ναῦτες ἔτρεχαν ἀπὸ τὴν πλώρη στὴν πρύμνη μὴ ἔξερνοντας τί νὰ κάμουν.

Τὶ κακὸ ἦταν αὐτό; Ἀνεμοί, δὲν

φυσοῦσε καθόλου. Γινόταν σεισμός; Ἐκρηγξή ἡφαιστείου στὸ βυθὸ τοῦ ὄρμου; Κι' ὁ «Πορταλέγκρος» θὰ βούλιαζε;

— Ἀ! οἱ ἐλέφαντες! φώναξε ὁ Ζυχέλ.

Ναί, οἱ ἐλέφαντες ἔκαναν τὸ πλοῖο νὰ χορεύῃ ἔτσι. Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἰδιοτροπία, εἶχαν ἀρχίσει νὰ πατοῦν πότε μετὰ τὰ μπροστινά τους πόδια καὶ πότε μετὰ τὰ πσινά τους, ὅλοι μαζί. Καὶ καθὼς τὸ πλοῖο κουνιόταν μιὰ ἀπὸ δῶ καὶ μιὰ ἀπὸ κεῖ, τοὺς ἄρεσε, φαίνεται, κι' ἐξακολουθοῦσαν ζωηρότερα ὁλοένα αὐτὴ τὴ γυμναστική, σὰν τὸ πουλὶ ποῦ, γιὰ γούστο, πετᾷ ἀπὸ τὸ στεφάνι στὸ ξύλο κι' ἀπὸ τὸ ξύλο στὸ στεφάνι τοῦ κλουβιοῦ του!

Τὸ σκαμπανέδασμα δυναμώνει, οἱ καυκαστὲς φθάνουν ὡς τὸ νερὸ, τὸ πλοῖο κινδυνεύει νὰ θαλασσοῦ.

Ὁ Μπορρόζο καὶ μερικοὶ ναῦτες τρέχουν σ' ἀμπάρι καὶ προσπαθοῦν νὰ ἡσυχάσουν τοὺς ἐλέφαντες. Ἀλλὰ οὔτε μετὰ φωνές οὔτε μετὰ ξύλο τὸ κατωρθώνουν. Τὰ παχύδερμα ἐρεθίζονται περισσότερο, κι' ὁ χορὸς τους—μὰ κι' ὁ χορὸς τοῦ πλοίου—ἐξακολουθεῖ...

Τὸ μοῖρατο δὲν ἄργησε: Τὰ νερά πλημμύρισαν τὸ κατώστρωμα, χύθηκαν στὸ ἀμπάρι, καὶ τὸ καράβι βούλιαξε σὲ λίγες στιγμές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁπου ὁ Ἀντιφέρ καὶ ὁ Ζαμπουκό δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν, χωρὶς νὰ ἐξερευνήσουν, τὸ νησάκι ποὺ τοὺς ἔσωσε.

Κανένας ἐπιβάτης καὶ κανένας ναύτης δὲν ἐπνίγηκε, Κολυμπώντας καὶ βοηθώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον—ὁ Ἀν-

τιφέρ τὸν Ζαμπουκό, ὁ Σκούκ τὸν Μπέν-Ὀμάρ βγήκαν ὅλοι στὸ πρῶτο ἐκεῖνο νησάκι, ποὺ κοίταζαν τὴ στιγμή τῆς καταστροφῆς. Μόνο οἱ αἷτιοι δὲν ξαναφάνηκαν. Κι' ἔτσι ἀποδείχθηκε πῶς οἱ ἐλέφαντες δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ταξιδεύουν κι' ἡ ἐπιβίωσή τους σ' ἓνα πλοῖο οὔτε τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, οὔτε αὐτοὺς τοὺς ἰδίους συμφέρει...

Ὁ πρῶτος λόγος τοῦ Ἀντιφέρ, μόλις ἐπάτησε στερεὰ, ἦταν:

— Καὶ τὰ ἐργαλεῖα μας; κι' οἱ χάρτες μας;

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΦΩΤΙΑ

Περπατώντας μες στὰ δάση. Μιὰν ἀφέγγαση νυχτιᾶς, σ' ἐν' ἀγρόσιστο εἶχα φτάσει ποῦ ἔλαμπε ἔξω, ἀπ' τὴ φωτιά.

Τὶ γλυκεῖα, μες στὸ σκοτάδι. Κεῖνη ἡ φλόγα ἀπ' τὰ κλαδιά! Ἀχ! τὸ φῶς εἶναι σὰ χάδι. Στὸ ὁδοιπόρου τὴν καρδιά.

Ἐπροχώρησα πιδ πέρα Κ' εἶδα—πίσω ἀπὸ φραγὴ Ἐσκυφε μιὰ νέα μητέρα Σὲ μιὰ χύτρα μετὰ φαγί.

Τὶ καλὴ καρδιά ποῦ εἰδείναν Τ' ἀγοράκια τῆς τὰ δύο! Σὺλα καὶ κλωνάρια ἐροῖχαν μετὰ τὶς φουχτές τῶν χειρῶ.

Κι' ἀντικρὺ τους—μικρομάτια, μες στὸ φῶς κολουριαστέ— Κάτι πρόσμενε κ' ἡ γατά Ἀπ' τὸ δειλινὸ νὰ γευτῇ.

Ἐπροσπέρασα ἀπ' τὸ πλάι. Καὶ—ποῦ μέσα ἀπ' τὴ ματιά— Εἶχε ὡς τὴν ψυχὴ μου πάει Ἡ μητέρα κ' ἡ φωτιά.

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΑΝΕΙ ΠΟΤΕ ΖΕΣΤΗ ΣΤΟ ΨΥΓΕΙΟ;

1. Ἡ Θειά: Ποῖος ἐπῆρε πᾶγο ἀπὸ τὸ ψυγεῖο; — 2. Ὁ Τοτός: Κανένας δὲν ἐπῆρε. Ἐλυωσε. Κάνει καὶ τόση ζέστη σήμερον! — 3. Ἡ Θειά: Τί θὰ πῇ ζέστη; Κάνει ποτὲ ζέστη στὸ ψυγεῖο; Νά, παλιόπαιδο! Γιὰ νὰ παίρνῃς τὸν πᾶγο καὶ νὰ λὲς καὶ ψέμματα!...

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Α. Χειμαριῶν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΙΟΡΤΗ...

Θυμάμαι ακόμα μιά γιορτή της αδελφής μου, πριν κάμποσα χρόνια...

Σηκώθηκα ξαφνιασμένη από δυνατά γέλια και ξεφωνητά που ήκουσα στο διπλανό δωμάτιο... Άκουη δεν είναι 7, σκέφθηκα, οίχοντος μιά νυσταγμένη ματιά στο ρολόι, ενώ ντυνόμενοι. Γιατί λοιπόν τόση φασαρία;

Όλοι στο σπίτι σηκώνονταν μετά τις επτά, γι' αυτό ο ασυνήθιστος αυτός θόρυβος μ' έκανε να εκπλαγώ πολύ...

Άνοιξα την πόρτα και έβγαλα το κεφάλι μου έξω, για να δω τί ήταν...

Η παρέα που με τα τόσα γέλια της με είχε άνησυχήσει μόλις με είδε ωρμήσε στο δωμάτιό μου.

— Α! σε είδα; ψιθύρισα άγανακτημένη διαν είδα τις αδελφές μου. Επειδή σηκωθήκατε σε αδελφές μου, να ξυπνήσετε και τους άλλους; Το ξέρετε ότι είδατε πολύ γεωστρίες;

— Πώ, πώ, θυμά που τον έχεις! είπα η μεγαλύτερη, αντί να θυμάσαι με έμεις που κοιμάσαι ώ: τα τώρα, αφού είναι η γιορτή της αδελφής σου!

— Α! έχετε δίκιο, φώναξα, έχασα πως σήμερα είναι της... Άγιος Ανδρόμαχος.

Και ο νους μου πήγε κατ' εὐθείαν στα γλυκά που θα έτρωγα... Βιαστικά βιαστικά έτρεξα στην κουζίνα. Η μαμά ήταν μέσα πηγα κοντά της.

— Θέλω πολλές κόσμος, φαίνεται, το βράδυ, έ, μαμά; την ρώτησα.

Χαιρογέλασε...

— Όχι, παιδί μου, την γιορτή δεν την κάνω για τον κόσμο, για σάς. Επειτα η Ανδρόμαχη είναι μικρή δεν χρειάζεται μεγάλη γιορτή. Αν θέλετε μπορείτε να μελέσετε τις φίλες σας...

— Μά βέβαια έσαι θα γίνω, απάντησα, και παίρνοντας ένα κομμάτι γλυκό, βγήκα να συναντήσω τις αδελφές μου...

Εκείνες ήταν απασχολημένες με το αγέννημα του σπιτιού. Διόρθωναν τα λουλούδια, έβαζαν σκεπάσματα στα τραπέζια...

Και όταν τελείωσαν πήγαμε όλες μαζί να προσφέρουμε τα δώρα μας στην αδελφή μας.

Καθισμένοι όλοι στο μεγάλο τραπέζι συζητούμε εύθυμα. Μόνο η ενοτάζουσα είναι αφηρημένη, ο νους της λείπει... στα δώρα που πήρε.

Μά είχε δικά, ήταν τόσο όμορφα. Κοίμα που δεν είναι και η δική μου εορτή σήμερα, σκεπτόμουν—για να πάω και εγώ τόσα δώρα...

Στην σειρά, ύστερα απ' τα δώρα του μπαμπά και της μαμάς, ξεχώριζε ένα κομμάτι πάστες, το δώρο της μεγαλύτερης αδελφής, ακολουθούσαν τα Παράμυθια του Άντερσεν δώρο της δευτέρας, πιο κάτω δώρο της άλλης αδελ-

φής... ένα κεντημένο μεταξωτό μανδύακι. Αλήθεια αυτό το ζήτημα με τα σωστά μου! Τελευταίο και καλύτερο, έκλινε την παραταξη το δικό μου δώρο: ένα χαρτί καραμέλλες...

Πόσο άσημαντα πράγματα που φαίνονται σήμερα όταν τα σκέπτονται! Ένώ τότε στα παιδικά μου μάτια, φάνταζαν ως τα ωραιότερα πράγματα του κόσμου!

Σε λίγους μήνες θα έχουμε πάλι της Άγιος Ανδρόμαχος. Πόσο ευτυχισμένη θα μούνα αν μπορούσαμε να γιορτάσουμε όπως τότε, έτσι και δίνοντάς της τα ίδια άσημαντα δώρα! Αλλά δυστυχώς εκείνη είναι μακριά, και την ημέρα της γιορτής της, αντί να χαίρομαι όπως τότε, θα είμαι λυπημένη για τον χωρισμό μας...

Βασίλισσα Νεφερίτι [B]

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μιά μέρα, σκαλίζοντας τα συρτάρια του γραφείου μου, βρήκα ανάμεσα σε βιβλία και χαρτιά παλιά, ένα βιβλίο κτερινισμένο και κατεστραμμένο, θύμα του χρόνου που πέρασε Διαβάξω τον τίτλο: «Αναγνωσματοίριον». Ξεφυλλίζω το βιβλίο. Πόσα πράγματα δεν ξαναθυμούμαι. Πόσες παλιές σκηνές δεν ξαναβλέπω μπροστά μου και πόσα παιγνίδια και τρέλλες δεν μου ερχονται στον νου. Άνοιγω μερικές σελίδες και σταματώ σε μιά Βλέπω να γράφω με μεγάλα γράμματα και χωρισμένη σε συλλαβές την φράση: Ρήνα, να Ρήνα, ένα μύλο. Και δίπλα γραμμένη ακατάστατα την λέξη τιμωρία. Με λίγη προσοχή αναθυμώθηκα ότι δεν είχα μελετήσει και η διδασκαλίσά μου μου είχε ελπί να γράψω 20 φορές την φράση αυτή. Γυρίζω τα φύλλα. Βλέπω μουτζούρες, άτεχνα ζωγραφισμένα μερικά πρόσωπα, και σε μιά άλλη σελίδα του βιβλίου, μιά χονδρογυναίκα και δίπλα γραμμένο ακατάστατα με το παιδικό γράμμα της διπλανής μου το όνομα: Ελένη Παπαναστασίου. Ήταν το όνομα της διδασκαλίσας μου. Προσπάθησα να θυμηθώ το αγαθό πρόσωπό της, αλλά δεν μπόρεσα. Επειτα από τόσα χρόνια πως μπορούσα να την θυμηθώ; Θυμήθηκα όμως τα παραμύθια που μας έλεγε. Γύρισα τις τελευταίες σελίδες, το έκλεισα και έχοντας τα μάτια μου στο βιβλίο σκέφθηκα τα χρόνια που περάσαν και τις παιδικές μου τρέλλες. Επειτα το πήρα και αφού τακτοποίησα το συρτάρι το έβαλα στην θέση που το είχα βάλει όταν ήμουν 7 ετών, με τα μικρά παιδικά μου χέρια.

Όταν μεγαλώσω και το ξαναδώ θα μου έλθουν στο νου τα σχολικά ευχάρια στα χρόνια που περάσαν.

Απλή Ζωή [B]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ

Είναι μιά μέρα φθινοπώρου. Επειδή η καρδιά μου είναι βαρειά βγαίνω να κάνω μιά βόλτα. Μά οι μελαγχολικές εικόνες δεν αλαφρώνουν την καρδιά.

Το βλέμμα πλανιόταν άσκοπα απ' τα γυμνά από φύλλα δέντρα στο κουρελωντυμένο φτωχό που κοιτάει σε μιά γωνιά του δρόμου.

Ξαφνικά τα πόδια μου λύγισαν από συγκίνηση. Μπρός μου στεκόταν μόλις και μετά βίας, σαστο έρεπιτο, το παλιό μας σπίτι, σάν το γέρο που με δυσκολία στέκεται στα πόδια του απ' τα πολλά τα χρόνια. Το βάψιμό του ξεθωριασμένο, ενώ έδω κι' εκεί μιά πέτρα, ένα τοίβλο είχαν άποσπασθεί απ' τους τοίχους. Δε βάστηξα, ο πειρασμός με κυρίευσε, και μπήκα μέσα κι' ενώ πατούσα το πάτωμα έτριξε πένθιμα ανατριχιαστικά. Παλιές ξεχασμένες αναμνήσεις ξυπνούσαν μέσα μου καθώς αντικρίζω την κουζίνα, το τζάκι της.

Πόσες φορές δε βουτήχτηκα στις στάχτες του με τα καθαρά μου ρούχα και μετά έβρισκα το μπελά της ή Μαργαρώ ή μαγείρσα γιατί δε με πρόσεχε.

Να το λουτρό. Πόσες φορές αφού άνοιγα τη βρύση έπιαινα με τα ρούχα μέσα κι' ύστερα μ' έβγαζαν καπλί. Να κι' η κόμαρά μου. Στο πάτωμα μένουν ακόμη οι μελανιές κηλίδες απ' το μελάνι που κάθε λίγο και λιγάκι έρχεται.

Να κι' η αγαπημένη μου θέση κοντά στο παράθυρο. Απ' εκεί κοιτάζα τα πουλάκια στον κήπο που τιτιβίζουν χαρούμενα διότι βρίσκονταν κοντά σε καλούς ανθρώπους.

Δύο χονδρά δάκρυα κύλισαν απ' τα μάτια μου γιατί τώρα είδε πουλάκια υπάρχουν ούτε κήπος. Παντού γυμνά έρεπια.

Θέλω να επισκεφθώ όλες σου τις γωνιές αγαπημένο μου σπιτάκι που σε ένα πρωτόνοξα τα μάτια μου, αλλά ο μαύρος πέπλος της νύχτας με φοβίζει, γι' αυτό φεύγω με άπειρη θλίψη.

Αντίο, παλιό μου σπίτι!

Ζούζουλο [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ συμμαθητών.

— Αφότου ήρθα στο σχολείο αυτός ο Κωστάκης δεν άνοιξε καθόλου το στόμα του.

— Πώς δεν το άνοιξε; Δεν τον βλέπεις που όλο χασιμουριέται;

Γαλιάνδρα

— Ο δάσκαλος: — Τί θα πη ραδιοέγχο;

— Ο μαθητής: — Έκεινος που κάνει ραδίο. (Γεγονός)

Υδραίοπουλο

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητά παρακαλούνται να δηλώσουν άμέσως την νέαν των διευθύνσεων εις το γραφείον μας αποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εὐθύνομεθα διά την ἀπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δόδος Εὐριπίδου
τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1936

ΠΑΝΣΙΑΖΕΙ το τέλος της προθεσμίας των Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν: 10 Ὀκτωβρίου. Καὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ ἐπίσης. Κοιτάξτε λοιπὸν νὰ μὴ τὴν χάσετε κι' ἐργασθῆτε αὐτὲς τὲς τελευταῖες ἡμέρας ὅσοι τὸ ἀναβάλλετε. Ἀλλωστε εἰσθε ἀκόμα ἐλεύθεροι, γιὰτὶ φέτος, καθὼς μαθίζω, θάργησουν νάχρουν τὰ σχολεῖα.

Φάνοι, ἐλαβὰ καὶ διέβλεπα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν τὴν «Δύδεια Ἑρικλινικὴς Βινέτας» πού τύπωσε σὲ φυλλάδιον μὲ τὸ λογοτεχνικὸν σου ψευδώνυμον Ἀρης Δικτατοῦ. Πολλὸ ἐνθουσιαστικὰ καὶ διπολητικὰ τραγούδια, πού ὑπόσχονται μιά ὥρα καὶ ἐξέλιξη. Ὅσο γὰρ τὰ δύο πού μοῦ σ' ἐλάνει νὰ δημοσιεύσω, τὰ βρίζω ἀκατάλληλα γιὰ τὸ περιοδικό μου, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ τεχνολογία θὰ φανόταν πολλὴ παράξενη στὰ παιδιὰ.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμίαν, Μυρωμένη Γαρδένια. Ὅχι εἰσθε τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου καὶ θὰ ἐλάβατε τὸν Ὀδηγό καὶ τὸ φυλλάδιον πού σοῦ ἔλειπε. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ θερμὰ. Ναι, νὰ μοῦ γράψης συχνὰ καὶ νάπαντες στοὺς Διαγωνισμούς. Χαιρετίζω καὶ τὸ θεῖό σου, τὸν παλιό μου φίλον.

Εἶσαι πολὺ δικαιοδογμένη πού δὲν μοῦ ἔγραψες, Κλαυδίου Μονάς, δὲν ἔφτανε, βλέπεις, πού «εἶμι κι' ἡ ἀλληλογραφία δὲν βρισκόμαστε σὲ τόσο πολλὴ φιλικὴ οὐχία», παρὰ ἔφυγε καὶ νὰ πέσης στὸ κατὰ γὰρ νὰ στραμπουλίσης τὸ χέρι! Ὁ, τὸ πιστεῖς πῶς, εἴμι ὁ ἄλλος ξεκαρδίζονταν ἀπὸ τὰ γέλια μὲ τὴν τούμπα πού πήρες, εἰς μόνον ἐν γελούσας καθόλου... Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ ἐγάλασα μὲ τὸ πῆλμά σου, καὶ φέταξ εἰς πού μοῦ τὸ διηγεῖσαι τόσο νόστιμα. Ἀς εἶναι, τώρα πέρασε κι' εἶμι μπόρουμε νὰ γελούμε, ἀφοῦ γέλας καὶ σὺ μὲν καὶ ἐγὼ. Ἀπὸ σὲν μαθίζω πῶς ὁ «Μπαρ-μπα-Μακροπόδης» γίνεταί τώρα καὶ κινηματογραφικὸ ἔργο. Ὅχι πατὴρ ὅμως; Μποροῦν νὰ γίνων σκηνές καὶ διάλογοι τὰ χαρῶν νὰ γίνων σκηνές καὶ διάλογοι τὰ χαρῶν; ἐκεῖνα γράμματα τῆς Γιούνη; ριτωμένα ἐκεῖνα γράμματα, πού πέρασες τόσο καλὰ στὸ Λουβρὸν, ὅτε «οἱ ἡμέρες σου καλὰ στὸ Λουβρὸν καὶ οἱ ὥρες σὰ στιγφαίνονταν σάν ὥρες καὶ οἱ ὥρες σὰ στιγφαίνονταν σάν ὥρες ἀραπίντα ἀπὸ τὰ μέσ». Τώρα γύρισε σὲν ἀραπίντα ἀπὸ τὰ μπάνια καὶ τὴν ἡλιοθεραπείαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξέλιξιν σου, πού ἐξεκλίνει καὶ στὸ χαρούμενον αὐτὸ γράμμα σου! Ἐλαβὰ δακρυοειδῆς καὶ εὐχαριστῶ πολὺ. Μὲ γαίκα στὸ κινεὶν σπῆτι.

Πολλὴ εὐχαρίστησιν μοῦ γράφεις σήμερα, Χωρὶς Φτερά. Πόσα Διαπλάσματα γινώσκεις αὐτὸ τὸ καλοκαίρι στὸ χωριό, καὶ πόσα εἶναι νὰ γινώσκῃς ἀκόμα! Φαντάζομαι τί ὥρες ὁμιλῆς καὶ συζητῆσαις θὰ κάνετε, κι' εὐχαριστῶ πού φροντίζετε καὶ γιὰ τὴν διδασκίαν μου. Ὅτε σὲ λίγες ἡμέρες φεύγεις γιὰ τὴν πόλιν; Περιμένω γράμμα σου κι' ἀπὸ ἐκεῖ. Σοῦ ἐστὶν δὲ τετράδια.

Σὲ συγχάρω θερμότερα, Χρυσὴ Πεταλούδα, γιὰ τὸ γαλλικὸ δίπλωμα, πού κατάρτισες νὰ πάρῃς ἀπὸ 17 χρόνων, κι' εὐχομαι καὶ τὸ ἑλληνικὸ μὲ τὴν ἑτα ἐπι-

τυχία. Σὲ συγχάρω ἐπίσης πού ἔγινες καὶ προκοπὴν ἡ Ὀδηγός. Γιὰ τὸ Β' Βραβεῖον δικαιοδοῖαι νὰ πῆρῃς δὲραμὶν βιβλία ἀπὸ τὸ γραφείον μου, ἢ νὰ συμπληρώσῃς μ' αὐτὰς τὸ ἀντίτιμο ὅποιος παραγγέλλας σου γιὰ τόμο Μ. Μυστικὰ, Μικρὴ Ἀγγελία κτλ. Τὸν κ. Φαίδωνα, πού κι' αὐτὸς ἐπιθυμῇ νὰ σὲ γνωρίσῃ, μπόρεις νὰ τὸν ζητήσῃς ἀν' ἐλθῇς κερμενὰ μέρα στὸ γραφείον μου περὶ τὸ μεσημέρι ἢ βράδυ ἀπὸ τὴν ἑξῆ.

Μὲ ἄλλους λόγους, Γάργανη Βουσοῦλα, πρᾶπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν πῶς δὲν ὀκ μοῦ γράφῃς παρὰ δταν σοῦ καπνίσῃ, ἀφοῦ οὕτε ὑπόσχεσιν δίνεις, γιὰτὶ ἔφες πῶς δὲν θὰ τὴν κρατήσῃς, οὕτε δικαιοδογίς κάνεις πού τις θεωρεῖς περιττές «μυροσὰ στὸ γαστρίον», Τί νὰ γίνῃ; Ἀς ἐλπίσω μόνον πῶς θὰ σοῦ καπνίσῃ συχνά... Τὸ γράμμα σου ὡστόσο μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Διέβλεπα καὶ τὴν παράφρασιν τοῦ «Δάνδου» καὶ τὴν βρήκα ἀρκετὰ παυχημένη.

Α! εἰς λοιπὸν ἦσουν, ἀγαπητὴ μου, μὲ τὸ... μισὸ γράμμα; Ἀς μὴ πῶ κι' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ψευδώνυμό σου, ἀφοῦ δὲν θέλεις. Ἀλήθεια, μεγάλην παρρησίαν ἔκαμα. Μοῦ ἔγραψες πῶς δὲν χωνεύεις μόνον τὰ «κακορίζικα μαθηματικά», καὶ τὸ διέβλεπα «μαθηματικά» καὶ ἐνόμισα πῶς μισοὶς γανικά τὸ σχολεῖο! Εἰσθε ὅμως πόσο παράξενον μοῦ φάνηκε. Γιὰτὶ τὸ γράμμα σου τὸ ἴδιον μοῦ ἔδειχνε πόσο σοῦ ἀρέσει νὰ διακρίνῃς καὶ πόσο μορφομένη εἶσαι—πράγμα ἀδύνατον ἀν' πραγματικῶς δὲν ἀγαποῦν καὶ τὰ μαθηματικά. Τώρα χαίρω πολὺ πού ἀρκεῖς νὰ χωνεύῃς καὶ τὰ μαθηματικά. Ἐτοίμοι μὲν!

Καθόλου δὲν σὲ ἐξάσας, παλιὰ μου Ἀθῶν Περιορτοῦ. Μόνον πού σὲ εἶχα γιὰ μεγαλῶτερη, ἀφοῦ εἶσαι συνδρομητρία τέσσερα χρόνια. Ὅτε μὲ παίρνεις ἀπὸ ἐπὶ χρόνων καὶ τώρα εἶσαι μόνον ἑντακα; Μπράβω! γράφεις πολὺ καλὰ γιὰ τὴν ἡλικίαν σου. Μὰ βέβαια ἀφοῦ σ' ἔδωκε τίς τάξεις πῆρες ἄριστα—πού δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ τὸ πᾶρῃς καὶ φέτος. Ἐλαβὰ καὶ τὴν μετάφρασίν σου γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ καὶ περιμένω τὸ νέο σου ψευδώνυμον. Ὅχι, ἡ Μικρομέγαλη εἶναι κορίτσι. Γιὰτὶ εἶχες τὴν ἰδέαν πῶς εἶναι ἀγόρι; ἐπειδὴ ἔγραψες τόσο θορυρὰ κομμάτι; Μὰ λίγα κορίτσια γράφουν; Κι' οὐ μεθάρσιο, εἶμαι βέβαιη...

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴν συνδρομήν τους νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἀς ἔχουν ὑποψίαν, ὅτι οἱ συνδρομηταὶ αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀπαιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

Φαίνεται, Μπατεροφάου, πῶς δὲν ἔδωλες πρόγραμμα στὴ ζωὴ σου ἐκεῖ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ χρησιμοποῖς τὸν κικρὸ σου ὅπως θέλεις. Ἀς εἶμι ὅμως, τώρα τὸ καλοκαίρι, σὲ μιά ὥρα ἐξοχῇ, ὅπως αὐτὴ ὅπου μένεις—ἀχ, αὐτὸ τὸ γαστρίον ἀπὸ κορυμῶς δέντρων στὴ ραμματοῖα, πού τόσο σάρεται, τὸ εἶδα μπροστά μου!—δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ προγράμματι, οὕτε εἶναι ἀσχημὴ ἡ «χρησιμοποίησιν» τοῦ κικροῦ μὲ περιπέτειας, ἐνδρομὰς, παιγνίδια κτλ... ραχάτι. Γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἀφοῦ τὸ διαβάζω μὲ τὴν σιρὰ του.

Ποτὲ δὲν μὲ δυσχερύνεις, Κόρις τοῦ Ντάνταιν, μὲ οὕτε καὶ σὺ δὲν πρᾶπει νὰ εἶσαι δυσχερυνόμενος μαζὶ μου, γιὰτὶ πάντα, σ' ἔλα σου τὰ γράμματα, μὲ πολλὰ ἢ λίγα λόγια—κατὰ τὸ χῶρον καὶ κατὰ τὴν

τύχην καὶ τὰ γράμματα—σοῦ ἀπαντῶ. Ἐλαβὰ δακρυοειδῆ καὶ θὰ τὰ διαβάζω ἐν καιρῷ. Μὴν ἀπορῇς πού δὲν βρίσκεις βιβλία τοῦ κ. Εὐνοποῦλου στὸ Βόλο. Κι' ἐδῶ τὰ περισσότερα τοῦ δὲν ὑπάρχουν, γιὰτὶ ἔχουν ἐξαντληθῇ. Θάναυτοιθοῦν.

Ὅχι, αὐτὰ τὰ ἔρω, Δοξαζόμενο Τριπολιτοστάκι καὶ ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πῶς μὲ ἐξάσας ἢ μπορεῖς νὰ μὲ ἐξάσας. Σὲ συγχάρω γιὰ τὴν σοδαρὲς μελέτης πού ἔκαμες αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, καὶ προπάντων γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σπ. Τριπολῆ. Μὰ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς κἄθεσαι: «μὲ σταυρωμένα χέρια», μολονότι, δταν διακρίνῃς, καὶ κάθεται, καὶ τὰ χέρια σου μπορεῖ νὰ σταυρώσῃς. Ὅχι, Γαλλικὴς Ἀσκήσεις δὲν θὰ ζητήσῃς, γιὰτὶ παραπονοῦνται οἱ λύτες πού δὲν ἔχουν γαλλικά. Τὸ πολὺ-πολὺ, μπορεῖ νὰ κάω ἓνα μικρὸ ἔκτακτο Διαγωνισμὸ, τοῦ χρόνου τοῦ καλοκαίρι, γιὰ δὲ π.χ. γαλλικὰς Ἀσκήσεις, ὅπως κἄνω γιὰ Μετάφρασιν ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ.

Δὲν πειράζει, Ἐντα Γκαμπιερ, ἔρω πῶς δὲν εἶσαι ταμπέλα—μόνο ἴσως στὶς μεγάλες ζῆστες—κι' ἔπειτα μὲ ἀποζημιώσας τὸ σημερινὸν σου γράμμα. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ἐκταχρῶς γρήγορα. Πᾶς στὴν ἀγαπητὴν μου παλιὰ Πούλια, πῶς πολὺ μ' εὐχαρίστησαν καὶ μὲ συγκίνησαν οἱ γραμμὺλες πού πρόσθεσε στὸ γράμμα σου.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νάπαντήσω. Κίτρινη Ἀράχνη, Μικρὴ Ἀγνώστη, Διαπλάσματα, Δοξαζόμενο Ἀναορτοῦ, Καλλιπείρα, Ροζελάντια, Βασίλισσα τοῦ Πόνου, Τζέννη, Διαβάτη καὶ Στέφανος τῆς Δόξης, καλὰ μου παιδιὰ, σὰς διέβλεπα μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἐστὶς ἔλας ὅλες σὰς τὴς παραγγέλεις, σὰς ἔγραφα μάλιστα κι' ἀπὸ μιά ἀπάντησιν, ἀλλὰ τὴν τελευταία γράφῃς πολὺ καλὰ ὡς τυπογράφος μὲ μὴνυσε πῶς ὁ τόπος ἐγέμισσε. Λοιπόν, περιμένω νὰ μοῦ ἐκταχρῶς.

ΕΓΚΡΙΞΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέας Ψευδώνυμα: Ὅπως τὸν Θεομυλῶν, ἄ. (ΑΣ). Κλὸ-Κλὸ, κ. (ΣΣ). Ραῖσά, κ. (ΜΠ). Υἱὸς τοῦ Ντάνταιν, ἄ. (Α). Ἀτλας, ἄ. Πειθῶ, κ. (ΜΤ).

Ἄνευδωσις Ψευδώνυμων: Ταξιδιώτης, ἄ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μικροῦλαν Τραλαλὰ (γιὰ τὴν Ἀσκήσιν πού μοῦ ἔδωκε δὲν μπορῶ τώρα νὰ θυμηθῶ, οὕτε εὐχαριστῶ νὰ φέξῃ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ μοῦ τις ἐκταχρῶς: μὴν ἐξάσας ὅμως νὰ σημειώσῃς «τὴς ἔκτα-στέλνω» καὶ τὸ ψευδώνυμό σου κι' ἀπὸ πᾶν κι' ἀπὸ κατὰ) Εὐθύμων Τραγουδιστὴν (σοῦ ἐστὶν ἀλλὰ δὲ τετράδια χαίρω «πού δὲν προφθάινεις νὰ λαβάνῃς καὶ νὰ στέλνῃς Μ. Μυστικὰ» ἀφοῦ μὴ γινῇ ἡ Ἀγγελία σου) Δίστο (οἱ λύτες δεκτές) παλιὰ καλὰ πού μὲ θυμῶσαι κάπου-κάπου καὶ στὴν ὥρα ἐξοχῇ λυσόχαρτο ἐστὶν) Χρυσὴν (καὶ σὺ, βλέπω μὲ χαρὰ, μὲ θυμῶσαις: ἔλαβὰ καὶ περιμένω) Ρομπέρ Σοκροῦφ (νὰ λοιπὸν αὐτὸ πού προτιμῶσαις ἀφοῦ εἶναι συνδρομητὴς ὁ ἀδελφός σου, εἶναι τὸ ἴδιον σὰ νὰ εἶσαι καὶ σὺ χαίρῃς πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) Κυρὰ Φροσύνην (πολὺ καλὸ τὸ ἐρύλαξ, δὲν ἔρω ὅμως ποτὲ θὰ μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω) ὁ Χῶρος μου τώρα εἶναι λίγος καὶ τὸ δὲν μὴνιστορῶματα πρᾶπει νὰ τελειώσω μὲ τὸ χρόνον) Γόρδιον Δεσμὸν (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε) εὐχαριστῶ γράφῃς μου) Ἀστρο τῆς Αὐγῆς (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπῶμα καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια βέβαια,

ἀφοῦ ἔχῃς τόση εὐχρηστικότητα ἀπὸ μένα, πρέπει νὰ μὲ συσταίνῃς καὶ σ' ἄλλα παιδιὰ, γιὰ νὰ τὴν ἔχουν καὶ καίνα· περιμένω τὴς ἀπαντήσεώς σου στοὺς Διαγωνισμοὺς.)

Ἀγριοκόριτσο (σοῦ ἔστειλα ἄλλα 10 τετραδία· γρήγορα, βλέπω, τὰ ἐξάντλεις, πού θὰ πῇ πῶς πολλὰ Διαπλάσσομεν σοῦ στέλνουν.) **Σπύρον Δ. Τόμπραν** (ἔλαβα τὴς λύσεις σου, ἀλλὰ σὸ ἐξῆς, ἂν θέλῃς νὰ στέλνῃς καὶ νὰ «πιάνουν τόπο», πρέπει νὰ τὴς γράφῃς σὲ λυσόχαρτο· ἴδὲς τὸν Ὁδηγὸ καὶ τὴ σχετικὴ προκήρυξη στὸ φυλλάδιο 40, σελ. 430.) **Γεώργιον Φωκίδη** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν «οὐρανοκατέβητη» ἰδέα· ἀλλὰ δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο;) **Κάπα-Κάπα** (τὸ ἔλαβα ἦταν περιττὸ νὰ τὸ ἐκαστείλῃς· ἀφοῦ μὴ φορὰ τὸ ἔστειλεις κανονικὰ, πάντα θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα· ἀλλὰ ξέρεις, ποτὲ δὲν ἀπαντῶ ἀμέσως· τὰ κομμάτια πού λαβαίνω εἶναι πολλὰ καὶ τὰ διαβάζω μὲ τὴ σειρά τους· περνῶν λοιπὸν καὶ δυὸ μῆνες καμνὶ φορὰ· ὥστε περίμενε.) **Ἀλέξανδρον Κ. Ἀλεξόπουλον** (τὸ γράμμα σου τὸ ἔλαβα· ἀλλὰ γραμματόσημα 6 δραχμῶν δὲν βρῆκα μέσῃ· ἔφασας νὰ τὰ ἐσωκλείσῃς;) **Κάστα-Ντίβα** (ἀπ' ὅλα τὰ γράμματα πού λές, σ' ἕνα μόνο βλέπω πῶς δὲν εἶχ' ἀπαντήσῃς, σὸ ἀπὸ 3 Ἰουνίου· εἶχε μέσα 10 δραχμῆς γιὰ τὴν Ἀγγελία ἈΨ' 329 πού δημοσιεύθηκε· σοῦ ἔστειλα καὶ 8 τετραδία, παραγγαλία μὲ τὸ γράμμα σου τῆς 1 Σεπτεμβρίου· τί ἄλλο μένει τώρα; ἢ τὰ ἔλαβες σὸ μεταξὺ, ἢ δὲν θὰ ἔλαβα ἐγὼ· ἐξαγγράφῃς μου.) **Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Νινέτταν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου θὰ πεινῶ σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Νοεμβρίου

- 479. Στοιχειογραφίος**
Βασιλεύει σὸ κοιτέτο·
Κεφαλή, λαιμὸ τοῦ κόβω,
Καὶ τῆς Τροίας γίνετο· ἔτσι
Παλλικάρι χωρίς φόβο.
Σεληνιώτικος Ὀρίζων
- 480. Μεταγραμματισμός - Τονόγραφος**
Τὸ νησί μὴ ἀρχαία πόλις
Γίνεται, ἔπειτα τροφή,
Τὸ ἀρχικὸ ἂν ἀλλάξῃ μόλις,
Κι' ἂν ὁ τόνος κατεβῇ.
Κεραμιδὶες Γάτος
- 481. Αἶνιγμα**
Ψάρι—τὸ λέν' κουτόψαρο—
Τὸ ἀρσενικὸ μου
Καὶ φτωχικὸ κατάλυμα
Τὸ οὐδέτερό μου.
Ἀγγουρολογιώτατος
- 482. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον**
* — * — *	=	Θαλασσινόν, μαλακό-
στρακον
* — * — *	=	Τροφὴ κατοικιδίων
* — * — *	=	Ὁρος τῆς Ἀγ. Γραφῆς
- Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν. Καὶ καθένας ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.
- 483. Κρυπτογραφικόν**
128456788	=	Ξενικὸν ὄνομα ἀνδρός
21288	=	Συναίσθημα, οἴκτος
364234	=	Κάθε πτηνὸν οἴκτος
456738	=	Φυτὸν ἀρωματικόν
56438	=	Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας
63738	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
721256	=	Τοῦ ἀγγίστρου, τῆς παγίδος
85138	=	Ταραχὴ
- Μπατερφλάυ

484-489. Μαγικός Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀρά, ἄλσος, Ἀδάμ, κύκλος, ἔρκος
Λιῶνιο, Θρύλλες

490. Ἀκροστιχίς

Τάχρικα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλεῖα τῶν Ἀθηνῶν:
1, Ρωμαῖος οἰκιστὴς 2, Μέγας ποιητής 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης 4, Θεὰ 5, Θαλασσινόν 6, Ὁπιοφόρον.
Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

491. Φωνηεντόλιπον

νς - ρ - κ - νς - κ Πρίγκιψ Σερνίν

492. Παλιὸς Γρῆφος

η - 3 - η $\frac{K}{T}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

Δόνιφαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 27

312. Ἀνθράξ (ἀν, Θράξ).—313. Ἰκόνιον· Ἰόνιον.—314. Σιών χιών.—315. Ἰνδός. 316. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. (Ἡ ἀνάγνωσις διαγωνίως ἐκ δεξίων καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).—317-321. Διὰ τοῦ Τ: τόμος (ἢ νότος), κράτος, ἀτμός, τόνος, Ἀτλας.—322. ΑΓΚΥΡΑ (Ἀρκάδιος, Γερανός, Κίμων, Ὑάκινθος, Ρόμβος, Ἀρπα).—323. Ἀν με λύσης εὖγε σου! (αν με λ, σ, εἰς εβ γες, οὔ).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑσπερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (15 καὶ 29).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Ἡ Ἀπλὴ ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγόνῃ, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγόνῃ, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγόνῃ, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόγου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἐορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας δ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9 καὶ 18).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (10,50 καὶ 21).

Ὁ Φῶτης, ἑμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ἈΨ'—648]

Ἀγαπητὰ Διαπλάσσομεν-ες, δεχθῆτε καὶ ἐμένα πρόσχαρον σὸ σαλονάκι σας.
Ἀφρόεσσα

[ἈΨ'—649]

Τραγουδιτὴ, Γαλανὴ Νεράιδα, ἢ Ἀφροδίτη εἶναι καμπουρισμένη. Τί γκάφα!!!
Ἀφρόεσσα

[ἈΨ'—650]

Σιάν-Φεῦ, Τσὶν Τσὶν-Λά, take care that our company dont begin to pull your legs. Φιλικώτατα.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ἈΨ'—651]

Κοκκινιστόπερο, εἰσαι δ... περὶ φημος γίγαντας!!!—Ζουζού, πῶς πάνα οἱ κοιτίδες μὲ τὰ κορδαλάνια;—Τζιτζιφιόγνα. σοῦ ἄρεσε τὸ Ριῶτι;
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ἈΨ'—652]

Ὁυρανὴ Πολύφωτε, λέω μόνο δὲν εἶμαι: Σωτηριάδης (Διαπλ. Βέβαια). Τζιφός! Ἀτρόμητος Διαπλάσσομαι
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ἈΨ'—653]

Ἀτρόμητε Διαπλάσσομαι, ὁ Σαρπηδὼν δὲν λέγεται... Στεφανόπουλος (Διαπλ. Βεβαίωτατα).
ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ἈΨ'—654]

Προκηρύσσομε μνηστὴρον διαγωνισμὸν δημοφιλίστατος. Θὰ βραβεύσῃς τὰ τρία καλλίτερα ψευδώνυμα. Ἀνώτατον δριον 10 ψήφοι. Παρακαλοῦμεν νὰ ψηφίσουν ὅλοι. Συμμετοχὴ θεκαλέπτος κατὰ ψήφον. Δ/ις: [ἈΨ'—290].
Η ΤΕΤΡΑΝΔΡΙΑ

[ἈΨ'—655]

Ἀποκαλύψεις: Πορθμὸς Εὐρίπου=Πεζᾶς, Ζακινθονούλα=Κοριατοπούλου, Χρυσὸς Βασιλεὺς=Παγώνης.
Ομίχλη

[ἈΨ'—656]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-ες. Δ/ις: Δνίδα Κούλαν Τσουσοπούλου, Σύρον, διὰ:
Κλὸ-Κλὸ

[ἈΨ'—657]

Στέφανε Ἀμάραντε, γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκι; Περιμένω γρήγορα.
Γαλιάνδρα

[ἈΨ'—658]

Κύριος τοῦ Ντάνοιγκ=Παν. Πολυχρονόπουλος, Κυρία τοῦ Ντάνοιγκ=Μαρίνα Παππά. Βρᾶστε με ἂν μπορείτε.
Υἱὸς τοῦ Ντάνοιγκ

[ἈΨ'—659]

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως: Νιναν Γεωργιάδου, Πόρου 13, Ἀθήνας, διὰ
Μαριονέττα

[ἈΨ'—660]

Ζακινθονούλα, εἰδες ποτὲ die Mädchenschule, πού ἔγραφες στήν [ἈΨ'—34];
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ἈΨ'—661]

Χαονομάει, ποτὴ ἡ Δ/ίς σου; «Τρελλοπαρέας», μὲ δέχεσαι γιὰ μέλος;
ΠΙΣΤΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ

[ἈΨ'—662]

Μπράβο, Χιμαρικέ. Ὁρατὰ ξέρεις νὰ ἀποκαλύπτῃς... κλεμμένα ψευδώνυμα. Πᾶς σὸ φίλα σου τὸν Ἀντωνάκη νὰ φρονιμῇ λίγο. Ἡπειρωτόπουλο
[ἈΨ'—663]

[ἈΨ'—664]

Τὴν ἔφαγες τὴ χυλόπητα, Σοριανέ, ἔστω καὶ μὲ πλάγια μέσα. Ἡ «Πρόδος» ἐργάζεται ἐκ τοῦ ἀφανοῦς;
Ἡπειρωτόπουλο

[ἈΨ'—665]

Ἀτρόμητε Διαπλάσσομαι, σὲ ξέρω. Εἰσαι δ Σ... Ἀλληλογραφούμε; Ποιὰ ἡ Δ/ίς σου;
Ἡπειρωτόπουλο